

Cervantes

*amikor megírtam a lovag történetét
Lepantónál elvesztett fél karomra mondom
nem gondoltam hogy díszelnökké tesznek
a szélmolnárok szakszervezetében*

J Á N O S Y I S T V Á N

Ferenczy Béni

1. NŐ ÉS KISFIÚ AKTJAI

*Ez a Világ, ahova mindig vágyott:
ahol az ember egy a pacsirtával,
s érzése, vágya: a pacsirta melizmái;
érezése, vágya: a nagy dundi, szelíd
Éva, aki még nem szégyenli
gömböly mellét, combjait nézetni,
idomain a megállt idő kékét,
a feltört kagyló síró meztelenségét —
kinek éjébe úgy bele lehet merülni, mint a Halálba . . .
És a cingár kisfiú, a nyurga függőlegesség,
gólyák lába, szúnyog muzsikája,
fenyők szélben-csavarulása,
tavaszi, csupasz ágak zizge tehetetlensége,
kelő holdszarv éj-tavon hárfázó ezüst cirpelése.
Mily törékeny e szépség, mily szánivaló!
Nem csoda, ha ez a szent Ferenci lény
a sívó szadizmus-ütemezte okosság,
az „ölj”, az „aki bírja, marja” vér-sár karneváljából
ide vágyott a század közepén!*

2. UTOLSÓ RAJZAI

*Visszatért a halálon-túlról,
honnán még nem tért vissza ember
és rajzolta, amit ott látott.
Ime, a számaron ülő ifjú Anya,
kezében a Kisded, háttérben az Apa —*

*Giottónál is gyerekesebb-sugárzón.
A bűnös nő, akinek megbocsáttatott,
a tékozló fiú, amint visszatér.*

*Onnan túlról tért vissza tétován,
vagy féltetével még most is ott időzik?
S mi lélekzetfojtva lessük remegő bal kezét:
mily tehetetlen, mégis fut magától,
mintha vezetnék,
hisz meglelte, mit oly szomjún keresett,
s kész a kép: árny-, bűn-nélküli gyermekek, állatok.*

F A R K A S Á R P Á D

Szénásszekerek

*Lángban az égalja, bögnék a marhák,
lovak nyihognak . . ., marják, hol érik!
Huszonhét égő szénásszekér
ballag megkötött kerékkel
a láthatáron végig.*

*. . . Huszonhét évem. — Rezzen a Rez,
Firtos lova horkan, madarasi őzek —:
nem lehet
lánggal röntgenezni
a fenyőket!*

*Világosságot! — volt minden álmom.
S nem lehet sütni szénalángon
szalonnát sem; nos, mit ér,
ha fölkap a láng —
és este van dél?! —*

*Mennek a szekerek, égnek, ó jól van!
Vagyok, im lassúdan betakarodóban.
Kötőrúd mellé szúrt
szál villaágon
pirosan lobban el én ifjúságom.*